

تأثیر برنامه های آموزش فراگیر در مدارس ابتدایی بر رشد حرکتی، اجتماعی و عاطفی دانش آموزان دارای کم توانی ذهنی

مجری: دکتر علی کاشی

عضو هیئت علمی پژوهشگاه تربیت بدنی و علوم ورزشی. ۱۳۹۷

چکیده:

هدف از اجرای این تحقیق مقایسه رشد حرکتی، اجتماعی و عاطفی دانش آموزان ابتدایی دارای کم توانی ذهنی شاغل به تحصیل در مدارس عادی و مدارس استثنائی بود. در این تحقیق اعضاء گروه نمونه ۸۰ کودک دارای کم توانی ذهنی با میانگین سنی $±1/607$ سال و در دامنه سنی ۸-۱۴ ساله بودند، این دانش آموزان در دسته کودکان کم توان ذهنی آموزش پذیر بودند و در مدارس عادی (۴۰ نفر) و یا مدارس کودکان استثنائی (۴۰ نفر) مشغول به تحصیل بودند.

برای سنجش رشد مهارت های حرکتی از آزمون تبحر حرکتی برونینکس اوزرتسکی، به منظور اندازه گیری میزان رشد اجتماعی از مقیاس رشد اجتماعی وایلند و برای سنجش بلوغ عاطفی از مقیاس بلوغ عاطفی (EMS) بهارگاوا (۱۹۹۱) استفاده شد. نتایج تحقیق نشان داد رشد حرکتی، اجتماعی و عاطفی در دانش آموزان کم توان ذهنی شاغل به تحصیل در مدارس ابتدایی عادی به شکل معناداری بهتر از همتایان این دانش آموزان در مدارس استثنائی بود ($P < 0.05$). تحلیل بیشتر این نتایج نشان داد رشد حرکتی درشت نسبت به محیط استثنائی خیلی بیشتر از رشد ظریف تحت تاثیر این محیط آموزشی قرار داشته و تاثیر این محیط آموزشی بر خرده مقیاس های رشد حرکتی به ترتیب بر روی هماهنگی دوسویه، تعادل، هماهنگی اندام فوقانی، قدرت، سرعت دویدن و چابکی و سرعت چالاکی اندام فوقانی بوده است. در رشد اجتماعی خرده مقیاس های خودیاری عمومی، اجتماعی بودن، خودیاری در خوردن، ارتباط و جابجایی و حرکت به ترتیب بیشترین تاثیر را پذیرفته بودند و در رشد عاطفی نیز فروپاشی شخصیت، فقدان استقلال، ناسازگاری اجتماعی، بازگشت عاطفی و عدم ثبات عاطفی بیشترین تغییر را داشتند. این نتایج به خوبی نشان داد چنانچه دانش آموزان دارای کم توانی ذهنی در مدارس عادی آموزش ببینند جنبه های مختلف رشد بهتری را تجربه نموده و از این فواید بهره مند می شوند.

کلمات کلیدی: آموزش فراگیر، رشد حرکتی، رشد اجتماعی، رشد عاطفی، کم توانی ذهنی